

Bártfai Erzsébet 1951 – 2006

Kezembe vettem a szakmai fénykép gyűjteményem. Mindjárt az elején, három meteorológusjelölt néz vissza egy fekete-fehér képről a Trefort kertben valamikor 75 tavaszán. Két, többé-kevésbé, komoly hallgató között Bártfai kollégina néz a lencsébe, kissé félrehajtott fejjel, azzal a kedves szeretetteljes, kicsit melankolikus mosollyal, amivel mindig rátekintett a vele beszélgetőre. Szelíd mosollyal, mint aki tudja, hogy csendes és szelíd kőszikla mindannyiunk számára, az a kőszikla, amelyre a bölcs a házát építi. Nem erőszakos, nem türelmetlen, de szilárd és megbízható. Türelme, figyelme, szeretete nem földi mértékű. Neve, nem véletlenül, Erzsébet. „Így szól az Úr a te formád: Neveden szólítottalak, az enyém vagy!” (Iz 43, 1). Erzsébet, a mi szentünk, Árpádházi szent Erzsébet a szeretet hőse. Bártfai Erzsébet mindvégig az ő példáját követte. Önzetlen és segítőkész. Erejét meghaladó módon vállalt fel feladatokat. Beteg édesanyját is hosszan és hűségesen ápolja. Ha bármire megkérlik, nem mond nemet. Ha úgy hozza a sors, bármikor beáll szolgálatba. Nem huszonnégy, hanem 48, 72 órát tölt a munkahelyén. Rá mindig lehet számítani. A kollégák tudják ezt, számítanak rá. Mi az, ami tartja az erőt gyenge szervezetében? A szeretet. „Ha

szeretjük egymást, Isten bennünk lakik, és szeretete tökéletes bennünk.” (1 Ján 4,12) Csodás ajándék és képesség ez, többet adni, mint kapni. Nem mindenkinek adatik meg, ahogy az Úr mondja: „Örök szeretettel szeretlek téged, azért vonzottalak kegyelemmel.” (Jer 31, 3)

Bártfai Erzsébet 1975-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szerzett matematika tanári és meteorológus diplomát. 1976 februárjától a Meteorológiai Szolgálat Központi Előrejelző Intézete Rövidtávú Előrejelzési Osztályán dolgozott. Érdeklődési köre a szinoptikus, időjárás előrejelzői munkán kívül az orvometeorológiára is kiterjedt. Az Intézetben, az 1980-ban megalakult Orvometeorológiai csoport vezetésére kapott megbízást. 1981-ben az akkori Német Szövetségi Köztársaságban alkalma volt hosszabb tanulmányúton megismerni a német orvometeorológiai gyakorlatot. Kitűnő német nyelvtudása segített abban, hogy az osztrák meteorológiai intézettel orvometeorológiai területen a nyolcvanas években jó kapcsolat alakuljon ki, amelynek keretében a magyar szolgálat speciális orvometeorológiai előrejelzéseket kapott az osztrákoktól. A szakmai együttműködés szervezése és fenntartása mellett a kollegiális, baráti kapcsolatok kiépítésére is telt erejéből, akkor jöttek létre a két intézet között barátságos, hol Budapesten, hol Bécs-

ben megtartott focimeccsek, ami a visszafüggöny lebontása előtt nem kis dolog volt, s ebben ő jelentős szerepet játszott. Amíg egészsége engedte, rendszeresen szerepelt a televízióban és a rádióban.

Az orvometeorológia iránti érdeklődése már egyetemista korában megmutatkozott. Ebben a speciális szakmai érdeklődésen túl, közrejátszott már akkor sem tökéletes egészsége, talán volt egy olyan indíttatása is témaválasztásának, ha közelebb lesz az orvostudományhoz, közelebb lesz az egészséghez is. Sajnos ez nem következett be, s betegségei egyre közelebb hozták az elkerülhetetlenhez. Kénytelen feladni munkáját, s idő előtt nyugdíjba vonulni. Ez sem hoz javulást. Hamarosan bekövetkezik a vég, s neve napján tér vissza Teremtőjéhez.

„Jézusomnak szívén megnyugodni jó” - mondja az ősi ének – „elmerülni benne csendes tiszta tó. Földi bútól, bajtól Szíved enyhülést ad. Tenálad lelkünk megpihen, ki sírva sírt vigad.” Hisszük, hogy tested, lelked már enyhülést nyert. A mi szívünknek is vigasztalást kell nyerni, hiszen eltávozásod számunkra megrázó felfoghatatlan és hihetetlen. Te már bátran elmondhatod, amiben mi még csak reménykedünk: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Készen vár rám az igazság koszorúja.” (2 Tim 4, 7-8)

Kedves Bözsi! Isten Vele! Pihenj, aludj békében!

Dunkel Zoltán

KÖRÖSI GYÖRGY 1915 – 2006

2006. november 3-án, életének 91. évében elhunyt *Körösi György*, a Magyar kir. Honvéd Légierő egykori hajózó távirásza, és szakoktatója, a II. világháború után az OMI rádiósa, ionoszféra technikus, majd műszaki előadója, végül a Gazdasági (és Beruházási) osztály vezetője.

Körösi György már 14 éves korá-

ban elkötelezte magát a repülésnek, amikor a középiskola alsó osztályainak elvégzése után jelentkezett a REMOSZ nevű repülőműszaki szakiskolába, ahol a jeles érettségi bizonyítványa mellé 1936-ban megszerzte az I. osztályú nemzetközi rádiótávírási- és hajózó távírási képesítést is. A Légierő akkori szinte valamennyi

nyí típusán repült rádiósként, majd szakoktatóként, a földi szolgálatban pedig észlelt és összeállította az időjárás táviratokat: ekkor került először közvetlen kapcsolatba a meteorológiával. A II. világháború utolsó évében Németországba vezényelték kiképzésre (a Luftwaffe kétmotoros rombolójára, a Messerschmitt 210-esre); 1944 őszén onnét szökött haza, hogy menekülő családját biztonságba helyezze. (Életét akkor szó szerint egy isteni csoda mentette meg a

katonaszökevények végzetes sorától...).

A háború és hadifogság után 1946-ban lépte át először a Meteorológiai Intézet kapuját: rádiótávírásként dolgozott a *Zách Alfréd*, majd *Tóth Géza* vezette Prognózis osztályon. Azon kivételes távírások közé tartozott, akik a nagysebességű meteorológiai rádióvétel közben képesek voltak sakkozni, vagy éppen olvasni. 1953-ban került az akkor induló ionoszféra-kutatáshoz: *Flórián Endre* irányításával teljesen segédkezett a hazai ionoszféra mérések megindításánál. 1955-ben *Dési Frigyes* igazgató a Titkárságra helyezte és megbízta az OMI műszaki ügyeinek intézésével. A műszaki és egyéb beruházások száma egyre nőtt és *Kőrösi György* 1960-ban kinevezést kapott a Gazdasági (később Beruházási) osztály vezetésére; 1975-ben e beosztásból ment nyugdíjba.

Aktív szolgálata idején – sőt még

nyugdíjas életének első évtizedében is – minden OMI/OMSZ beruházást ő irányított, lett légyen az nagy értékű műszer, hírközlési rendszer, obszervatórium-építés, vagy éppen a központi székház és a főállomások felújítása. Különös érzéke volt a beruházások anyagi feltételeinek megteremtéséhez, a felügyeleti szervekkel – előbb a Minisztertanács Titkárságával, majd 1968-tól az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottsággal – ápolta jó kapcsolatai révén; ezek az „umbuldái” híresek voltak, nemcsak házon belül. Gazdasági irányító tevékenysége mellett ellátta a manapság PR menedzserként jelölt funkciót is, vagyis ápolta a közönségkapcsolatokat. Felejthetetlen, mai kollégáink számára alig hihetően magas színvonalú, családias kultúráműsorokat szervezett, neves operaházi művészek, vagy rádióriporterek közreműködésével. A meteorológiát népszerűsítő filmeket készíttetett (ő ír-

ta a forgatókönyvet, egyik ilyen film a Pardubice-i műszaki filmfesztiválon díjat is nyert); országos kiállításokra (Mezőgazdasági Vásár, BNV) ő rendezte be a meteorológiai pavilont. Azon vezetők közé tartozott, aki tudatosan, szakmai féltékenység nélkül nevelte ki utódját. Aktívan részt vett a szakszervezeti mozgalomban: két évtizeden át volt az OMI/OMSZ Szakszervezeti Bizottság választott tagja és tisztséget viselt a Közalkalmazottak Szakszervezetében is.

Életének utolsó éveit Hévízen töltötte, az őszikék elnevezésű nyugdíjas otthonban, teljes szellemi frissességben, de egyre gyengülő fizikummal és életkedvvel. Ott érte a halál is; hamvait Budapesten, a Kőbányai Szt. László templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra. Emlékét kegyelettel megőrizzük!

Mezősi Miklós

Zorn József 1948 – 2006

December 8-án reggel kaptam a szomorú hírt, hogy munkatársunk, egyik leg-

jobb, legkedvesebb Barátom, Zorn József hálózati ellenőr, vérbeli ÉSZLELŐ nincs sorainkban többé. Mindig nagy veszteség, amikor kollégáink/barátaink közül valaki távozik, de ez akkor a legszörnyűbb, amikor ez aktív korában, ereje teljében, munkája gyümölcsének learatása közben történik. Jóska 58 éves volt. 1971-ben velem egy időben jött a Szolgálathoz, azaz 35 éve vagyunk kollégák, és azt mondhatom, kezdettől fogva barátok voltunk. Aktív életútja során a meteorológia, az észlelői szakma iránti elkötelezettsége határtalan volt. Családja mellett a munka, az ÉSZLELÉS, később hálózati ellenőrként az automaták karbantartása, a területéhez tartozó hivatásos és társadalmi

észlelőkkel való emberi kapcsolattartás éltette.

Zorn József 1948-ban született Garán. 1971-ben lett észlelő a Bajai Szinoptikus Főállomáson, majd az akkori állomásvezető nyugdíjazása után az állomás vezetését is rábízták. Sok új kollégát tanított be, képezett ki észlelőnek. Az elsők között jelentkezett észlelői szolgálatra a távoli Tengizben létesített meteorológiai állomásra. A megfigyelőhálózat átszervezése után a déli és a délkeleti országrész automatáinak havonkénti karbantartását végezte vidéki telephelyű hálózati ellenőrként, és tartotta a kapcsolatot a körzetébe eső csapadékmérő állomások társadalmi észlelőivel.

Dr. Csomor Mihály, a Hálózati Osztály egykori legendás vezetője, sokunk atyai barátja mondogatta nekünk: „Az észlelési munka végzéséhez sok önfegyelemre, kitartásra és lemondásra van szükség. Aki

azonban ezt a munkát megszereti, azt következetességre és rendszerességre neveli”. Jóska pontosan ilyen volt, őt is erre nevelte az észlelői munka.

Gáspár Pali, egykori budaörsi állomásvezető, az észlelői szakma nagy öregje így fogalmazta meg hitvallását: „Az észlelés valósággal hozzátartozik az életritmushoz. Ha felkelek, először az égre nézek és egész nap figyelem az időjárás változásait. A folyamatos észlelés olyan automatizmussá vált az életemben, mint a lélegzés, vagy a szívdobogás. Majd akkor hagyom abba, amikor ez utóbbi kettő is abbamarad”.

2006. december 7-én Zorn Jóskánál megállt a szív és a lélegzés, megszakadt az észlelések folyama. Családjával, barátaival és munkatársainak népes csapatával december 14-én kísértük utolsó útjára Baján. Nyugodjon békében!

Tamáskovits Károly

* * *